

ligheder, som opstilles i Kommissionsflertallets Betænkning med Hensyn til Afgiftens Beregning m. m.

Herhen hører først og fremmest den paa Sp. 4221—22 og 4223—24 fremsatte Udvikling af Spørgsmaalet om, hvorvidt Jernbaneskylden i noget Tilfælde skulde kunne knyttes til stedfindende *Overdragelser* af paagældende Grundstykke — for saa vidt vi have forstaaet det paagældende, vistnok noget vanskelige Afsnit, ret.

Mindretallet er ganske enig med Flertallets Konklusion, at et saadant Synspunkt overhovedet ikke lader sig opstille eller i hvert Fald ikke fastholde med Hensyn til Jernbaneskylden. Men den i Flertalsbetænkningen herfor givne Motivering forekommer os saa yderlig svag og lidet velgrundet, at den, staaende alene, næppe vil tjene til at grundfæste Flertallets Resultat paa Sagens senere Gang gennem Rigsdagen, hvad dog maa antages at være tilsigtet.

For Mindretallet er Resultatet givet ved den nærliggende Begrundelse, at *da* Loven med fuld Ret (jfr. foran) foreskriver, at Afgiften vil være at beregne af den Værdistigning, *som faktisk tilføres Jordstykket ved Banen*, og *da* det umuligt kan paastaas, at der tilføres et Jordstykke nogen saadan (eller overhovedet nogen) Værdi blot ved, at det skifter Ejer eller Besidder, saa kan en fuldstændig privat Akt, som en saadan Overdragelse fra Haand til Haand, aldrig blive nogen retsstiftende Kendsgerning for det heromhandlede *offentligretlige* Spørgsmaals Vedkommende. Det bliver for denne Værdistignings og denne Afgifts Vedkommende den ligegyldigste Omstændighed, hvem Jordstykket ejes af, eller hvor mange Gange det overdrages — thi ikke dette subjektive, men det objektive Spørgsmaal om Værdistigningens Tilstedeværelse er Genstanden for den nuværende Kommissions Forhandlinger.

Kun som helt subsidiære Grunde til ganske at forlade Tanken om en Overdragelsesafgift kan man, med Forfatteren af paagældende Afsnit af Flertallets Betænkning nævne, at deslige Overdragelsesakter kunne misbruges til pro forma Angivelser, at Overdragelser (som det er sket i Tyskland) helt kunne undgaas ved Teræn-Aktieselskaber o. s. v. —

Ej heller skal Mindretallet komme nærmere ind paa de i Betænkningen opstillede, men atter forladte Forsøg paa at kombinere en Overdragelsesafgift, med en Afgift paa, hvad Forfatteren kalder, Jordstykkets *Afkastning* — allerede fordi ogsaa en saadan Afkastning afhænger af den paagældende Ejers tilfældige Dispositioner, og derfor overhovedet ikke bør komme i Betragtning ved Afgørelsen af offentligretlige Afgiftspligter. Hvorledes forøvrigt den heromhandlede „Afkastningsværdi“ „i *Almindelighed ligger nær*“ op ad Værdien i Handel og Vandel, og dog samtidig kan siges „*hyppigt betegner noget ret forskelligt derfra*“, maa Mindretallet desværre beklage at være ude af Stand til helt at forstaa.

Hvad der antagelig har ledet det paagældende Afsnits Forfatter paa Vildspor, er formentlig den ogsaa ved Jernbanelovens Behandling paa Rigsdagen iagttagne Forveksling af *reelle Afgifter* med *personelle* Skatter. Medens de førstnævnte, og hertil hører Jernbaneafgiften ifølge selve sit Navn og Oprindelse, ere og bliver alene afhængige af de objektive almene Værdiforhold, der konstatere Betingelsens Indtræden, — beror Personskatterne paa visse af Personers Dispositioner afhængige Begivenheder. En, af Grundejernes private Dispositioner, saasom Overdragelser, afhængig „Jernbaneskyld“ bør ikke foreslaas — ikke just fordi den kan omgaas, men først og fremmest fordi den overhovedet er noget af en Selvmodsigelse, omtrent som en Gældsforpligtelse uden Forfaldstid eller en Kniv uden Blad og Skaft.

Saa fremt Lovgivningen kun ønskede en ny personlig Indkomstskat paa visse realiserede Spekulationsavancer, vilde den ikke have udtrykt sig saaledes, som sket er